

felperesnél 377.102,-Ft, a XXIII. rendű felperesnek 150.776,-Ft, a XXIV. rendű felperesnél 378.650,-Ft, a XXV. rendű felperesnél 844.876,-Ft és a XXVI. rendű felperesnél 343.831,-Ft összegeket állapította meg a szakértő.

A szakértő a szakvéleményében megállapította azt is, hogy a felperesek jogos követelése kizárólag az önként vállalt túlmunka 50 %-os pótléka volt, mely a szakvéleményben részletes meghatározásra került, ugyanakkor ezt meghaladóan a felpereseknek a szakértő álláspontja szerint sem volt elmaradt jövedelmük a perrel érintett időszakban.

A részletes és alaposan kimunkált szakértői vélemény elkészültét követően a felperesek módosították a kereseti kérelmük megszerzését a másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában, az alperes pedig további bizonyítási indítványt terjesztett elő, állította, hogy a felperesekkel megállapodást kötött a túlmunka ellentételezéseként, a megállapodás lényege pedig az volt, hogy az önként vállalt túlmunkával egyenlő mértékű szabadidő biztosítására került sor a felperesek részére.

A bíróság e körben lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból megállapította, hogy részben a felperesek személyes meghallgatása, részben pedig az általuk csatolt nyilatkozatok tartalma bizonyította, hogy a felperesek az alperessel semmilyen megállapodást nem kötöttek arra vonatkozóan, hogy az önként vállalt túlmunka ellentételezése szabadidő biztosításával történne meg esetükben. Így az alperes által hivatkozott Mt. 147.§ (2) bekezdése nem volt alkalmazható a perbeli esetben, mely szerint munkaviszonyra vonatkozó szabály, vagy a felek megállapodása előírhatja, hogy ellenértékként pótlék helyett szabadidő jár, amely nem lehet kevesebb a végzett munka időtartamánál. Ezen alperesi állítást a felperesek egyike sem támasztotta alá és a lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból a fenti alperesi állítás nem volt igazolható.

Fentiek értelmében a bíróság a felperesek másodlagos kereseti kérelmét a fent kifejtettek értelmében találta alaposnak és a szakértői véleményt aggálytalannak, így a felperesek másodlagos kereseti kérelmének adott helyt és kötelezte az alperest az önkéntes túlmunka 50 %-os pótlékának megfizetésére, illetménykülönbözet címén. A felperesek kamatkövetelése az Mt. 159.§ alapján alkalmazandó Ptk. 301.§ (1) bekezdésén alapult.

Függetlenül az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmektől a felpereseknek további kereseti igényük arra vonatkozott, hogy a bíróság kötelezze az alperest a kiegészítő szolgálati idő vonatkozásában ezen kimunkált többletmunkák